

dette Hensyn til de berettigede Navneinteresser, der har ført til Reglerne i §§ 2 og 3 ved at betinge, at Tilnavnet, naar det vælges, eller Ejendomsnavnet, naar det vælges, ikke blot skal være et, som blot bæres af den paagældende, eller under hvilket den paagældende for sin Person er kendt, men at det skal være nedarvet. Først da er man tryk for, at Navnevalget sker paa en saadan Maade, at rimelige og berettigede Navneinteresser ikke krænktes. Derfor tror jeg ikke, at man kan komme fra denne Fordring, og derfor har jeg ikke optaget Moderens Navn her i § 2 Nr. 2. Man maa erindre, at Slægtskabet, hvis Tilnavn ønskes antaget, skal være begrundet paa Ægteskab eller paa Legitimation. Men naar det skal være grundet ved Ægteskab, er det Faderens Navn, det kommer an paa, og ikke Moderens. Man vil tilsidesætte disse sædvanlige Regler, som vor Familieret hjemler, hvis man sætter Moderens Navn ind paa dette Sted.

Paa den anden Side er dette ogsaa Grunden, hvorfor jeg ikke kan anerkende den Indvending, som gøres mod § 2 Nr. 4 om den fraskilte Hustrus Navneforandring. For saa vidt hendes Navneforandring kan komme til at omfatte ogsaa hendes Børn, gøres den Indvending, at det kan være Uret mod Børnene og mod den Familie, hvis Navn Hustruen gik tilbage til. Efter vor Familierets Grundsætninger er det ingen Uret mod Børnene. Derfor hedder det ogsaa i § 3: „For Personer, som have Børn, der lovligt bære deres Navn, skal Navneforandringen tillige omfatte disse, hvis de ere under 18 Aar og undergivne vedkommendes Forældremyndighed; ere de over 18 Aar, kan den omfatte dem, for saa vidt de før det fyldte 18de Aar vare vedkommendes Forældremyndighed undergivne.“ Altsaa, indtil det 18de Aar ere de de Navneforandringer undergivne, som den, der har Forældremyndighed over dem, hidfører. Det staaar saa til dem selv senere ad Bevillingens Vej eller efter andre Regler at forandre dette Navn. Naar ved Skilsmisse nogle af Børnene følge deres Moder, ere de efter vore Betragtninger hendes Forældremyndighed undergivne, og hun kan forandre Navn for dem paa den Maade, Lovforslaget tilsigter. Det maa saa blive deres Sag, hvis de bagefter ville gribe til et andet Navn, ad Bevillingsvejen eller paa anden Maade at søge det forandret. Og det er heller ikke Uret mod Moderens Slægt. Naar man først anerkender, at den fraskilte Hustru har en Ret og, som det forekommer mig, en i høj

Grad naturlig Ret — det vedkommer egentlig ikke Lovforslagets Hovedhensigt — til at kunne tage sit eget Slægtnavn igen, vil man umuligt kunne sige, at deri ligger en Krænkelse af hendes Families Ret. Alle disse Regler, som gaa ud paa dette, tør jeg paastaa ere i strengeste Overensstemmelse med vor Familierets Regler og fuldt forsvarlige.

I øvrigt er der jo faldet ret paaskønnende Udtalelser om Lovforslaget. Jeg tror i Virkeligheden, det er et godt Lovforslag, og et Lovforslag, som bringer denne Sag frem til et Standpunkt, hvortil den kan være tjent med at komme. Naturligvis er den gældende Tilstand ikke forfærdelig. Den Praksis, som nu er dyrket i en Del Aar, er forsvarlig i mange Henseender, og den er heller ikke saa overmaade dyr, thi jeg kalder det Bevillingsgebyr, som nu gives, ganske moderat. Men der er den Vanskelighed derved, at det gaar kun langsomt ad den Vej, og der er ingen Opfordring for Befolkningen til at forandre Navnene til mere individualiserede Navne end tidligere, ingen Opfordring til at komme bort fra en Tilstand, som kan blive noget monoton, idet der f. Eks. er enkelte Købstæder, der formelig svælge i Navne, som ende paa „sen“, hvad Tilfældet er med Odense. Der er ingen Opfordring for Befolkningen til at komme bort fra dette, naar man bliver staaende ved den gældende Praksis, uagtet Bevillinger gives hyppigt, og uagtet der ikke gøres urimelige Vanskeligheder. De Vanskeligheder, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) mente, man skulde gøre, maa jeg betragte som meget urimelige. Der gøres som sagt ingen Vanskeligheder, men der er ingen Opfordring for Befolkningen til at gaa den Vej, og derfor gaar det langsomt. Dette Lovforslag skulde være en Opfordring til at bringe vor Befolknings Slægtnavne ind i et mere individualiseret Spor end tidligere, og ind i et Spor, der mere stemmer med dansk Folkeskik, og give dem et for dansk Sprog tone mere tiltalende Præg end tidligere. Derfor anbefaler jeg Lovforslaget. Men man kan jo blive staaende ved det nuværende, naar man ikke vil gaa videre.

Scavenius: Jeg indrømmer den højtæredede Minister, at det er en ganske naturlig Ting, at en fraskilt Kone faar Lov til at føre sit Familienavn i Stedet for sin Mands Navn, men jeg indser ikke, at deraf paa nogen Maade følger, at det skulde være en